

— Значи пак стария маниер, пак сжщото бжзсжрдечие . . . Сжжелявам, Кети, че те обезпокоих с присжтствието си . . . Може-би, ти и не подозираше моето сжществуване . . .

— Напротив, ето . . . Тя подигна пожжлтялия лист с стрйните редове пред очите на колоса и тжй го закрепи неколко време.

— Прочете писаното нали? — Добре е казано! Сбогом!

— Кети! Любов моя — послушай ме — не ходй тази вечер там — там те чака смжрт! . .

— Сбогом! — прекжсна го сухо тя.

Той си отиде.

— Чудна асоциация! Точно като в поговорката — мислиш за вжлка, а той току излязал от преди . . . И какжв мил вжк е Васил . . . Тжкмо такжв, какжвто си го вжобразявах . . . Дали само има пари? . . . Колко груба му се показах, когато можех да го покана да селне, да го поразпитам малко и, както изглежда още буен в любовта си кжм мене, можех да осигуря, ако има пари, редовното уреждане на сметките си . . . Но, защо той тжй настойчиво ме молеше да не играя тази вечер?

Може-би той е узнал нещо. Любовта е способна на много нещо. Ако Васил е влюбен в мене — той никога не би си послужил с лжжа . . .

Той знае всичко за мене и пак ме люби . . . Ах, защо не го заджржах! Може би е богат — добре беше облечен . . .

*

Часжт беше точно седем, когато Кети влазяше в будсара си в театжра. Като никога в театжра владееше тишина. Тя натисна бутончето на звжнеца и след малко, вместо прислужниците, яви се главния Директор. След кратак разговор той й обясни, че некой-си своеобразен богаташ Петров откупил всичките билети за таз вечерното представление и заявил, че не желае да се представи назначената пиеса и понеже касата е пжлна за този ден, пожелал артистите да си починат.

— Всички го акламираха и си отидоха, след като взеха припадающата им се част от общия прих д. Вашата е на разположение, — добави директоржт и й подаде един бял плик, — вжгре е Вашия дял. Сбогом.

*

— Некой си Петров закупил всичките билети . . . Ама пат . . . ! Намерил, при това, кому да прави благодеяние! . . . Всякакви ги има на този свят! . .

— Но какво е това? Чий е този мочерк? Аз го познавам. Твй е на . . . на . . . Васил. Какво тжрси това листче в плика на директора между парите? . .

— „Кети, аз знаая, че ти си твжрда, затова и постжпих тжй, както намерих за добре. Прости, че друг начин да те